

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **K.N.**, nar. ..., bytem ...
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. PK-DSH/708/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 30. 11. 2017, čj. MeDO-79380/2017-Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2 000,- Kč, náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč a 2 body v rámci bodového hodnocení řidičů.

2. Žalobce nejprve namítal, že správní orgán nezohlednil veškerá zákonná kritéria pro výměru sankce (např. zavinění), a u hodnocených kritérií neuvedl, jaký vliv to které kritérium mělo na konečnou výši pokuty, k tomu žalobce uvedl rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Dále žalobce namítal, že správní orgán nezohlednil další kritéria neuvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (zřejmě myšlen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích) a svou rozhodovací praxi, a tak nelze přezkoumat soulad uložené sankce s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce také namítal, že správní orgán měl zohlednit délku trvání správního řízení, a adekvátně snížit uloženou pokutu jednak proto, že žalobci vznikla újma a jednak proto, že plynutím času významně klesá závažnost přestupku. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2011, č.j. 11 Kse 21/2009-84. Správní orgán měl dále dle žalobce při výměře pokuty zohlednit také skutečnost, že je mu současně ukládána povinnost náhrady nákladů řízení 1 000,- Kč a zápis 2 bodů do evidenční karty řidiče. Správní orgán měl též zohlednit polehčující okolnost, že k měření mělo dojít v úseku, který je obcí jen formálně, nejedná se o typický úsek obce, ale spíše o obchvat. Naopak správní orgán presumoval výskyt množství dalších účastníků provozu jako přítěžující okolnost, ačkoliv to nemělo žádnou oporu v provedeném dokazování. Nakonec žalobce v souvislosti s uloženou sankcí namítal, že správní orgán měl aplikovat zákonná kritéria pro výměru sankce dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť by byla pro žalobce nepochybně příznivější. Žalobce dále namítal vady výroku správního orgánu I. stupně, které měly spočívat v upřesnění předmětu řízení, přičemž s tímto se žalobce nemohl před vydáním rozhodnutí seznámit. Žalobci tak nebylo sděleno obvinění, nemohl se tak účinně bránit a kupříkladu namítat, že místo měření nevyhovovalo požadavkům Návodu k obsluze, žalobce tak nemohl reagovat na změnu předmětu řízení. Žalobce také namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, když uložil uhradit pokutu a náklady řízení poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, když žalobce má za to, že lze zaplatit libovolným způsobem dle daňového řádu. Žalobce poukázal na princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a zásadu zákonnosti a jejich narušení v souvislosti s faktem, že k měření došlo z policejního vozidla v civilním provedení, tedy skrytým způsobem, bez vědomí žalobce, přičemž toto nemá dle žalobce oporu v zákoně a je postupem *ultra vires*. Výstup z provedeného měření má tak žalobce za nepoužitelný důkaz. Dále dle žalobce nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu, neboť bylo-li měření prováděno skrytým způsobem, dojde k minimálnímu naplnění účelu, kdežto bylo-li by měření prováděno viditelně, preventivní efekt by byl mnohonásobně vyšší, neboť každý řidič uvidí policejní vozidlo by zpomalil. Správní orgán se účelem měření nijak nezabýval, a prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce také namítal, že ověřovací list k použitému rychloměru byl vydán v rozporu s §14 správního řádu. Žalobce též poukázal na námitky vznesené ve správním řízení, kde tvrdil, že z výpovědi policisty vyplývá, že při nastavení rychloměru postupoval v rozporu s Návodem k obsluze, konkrétně, že neověřil rovnoběžnost ustavení měřícího vozidla s vozovkou. V souvislosti s touto námitkou žalobce napadal správnost vyhodnocení měření podle kontrolní mřížky, neboť dle žalobce při jednání nebyla tato pomůcka provedena jako důkaz, a taky proto, že tato pomůcka není schopna odhalit nedodržení Návodu k obsluze. K tomu žalobce navrhl důkaz vyšetřovacím pokusem s použitým rychloměrem spočívajícím v záměrném nedodržení požadavku rovnoběžného ustavení měřícího vozidla a následné vyhodnocení pořízených snímků pomocí této pomůcky. Dále žalobce namítal, že v úseku měření se nejedná o typickou obec a rychlostní

limit 50 km/h je pro tento úsek zcela neadekvátní. Nadto žalobce namítal, že správní orgán se nijak nevypořádal s tím, zda se úsek měření vyznačuje znaky obce. K tomu žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem, zda je v měřeném úseku adekvátní rychlostní limit 50 km/h, a zda je možné rychlost žalobce považovat za neadekvátní a nebezpečnou. Nakonec žalobce namítal, že se správní orgán nezabýval tím, zda žalobce mohl a měl vědět, že se nachází v obci a tedy nezkoumal zavinění žalobce. Žalobce nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že nepovažuje námitky žalobce za důvodné. Žalovaný odůvodnění sankcí považoval za přezkoumatelné a plně se s ním ztotožnil. Žalobci nebyla uložena pokuta na samé spodní hranici, neboť bylo zohledněno, že k přestupku došlo v odpoledních hodinách na hlavní silnici v blízkosti autobusových zastávek, kde lze předpokládat zvýšenou frekvenci lidí. Rovněž bylo zohledněno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost při horní hranici rychlostního omezení pro daný přestupek, a dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce překročil rychlost s nákladní soupravou. K rozšíření předmětu řízení žalovaný uvedl, že tuto námitku nepovažuje za důvodnou, neboť se jednalo pouze o upřesnění místa přestupku. Žalobce, resp. jeho zmocněnec, se k tomuto upřesnění, mohl vyjádřit při svědecké výpovědi policisty, jenž to takto definoval, neboť byl přítomen. Zmocněnec žalobce ovšem takto upřesněné místo nijak nerozporoval. K námitce skrytého měření žalovaný konstatoval, že § 79 zákona o provozu neurčuje způsob, jakým má být měření rychlosti prováděno. Ostatně dle žalovaného je účelem měření zvýšení bezpečnosti silničního provozu, tedy vynutit, aby řidiči dodržovali nejvyšší dovolenou rychlost nejen v úsecích, o nichž ví, že se v nich provádí měření, ale zásadně všude. Námitku neplatnosti ověřovacího listu, též považoval žalovaný za nedůvodnou, neboť jej vydal subjekt Ramet a.s., který je sice výrobcem radaru, ale nikoliv jeho vlastníkem. Vlastníkem použitého radaru je Policie ČR. Předmětný radar byl schválen k užívání ČMI. K obsáhlým námitkám žalobce, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze a zpochybňování příručky Vyhodnocení záznamů ze zařízení, žalovaný konstatoval, že při stanovení viny vycházel ze spisového materiálu Policie ČR, a z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Na základě provedeného dokazování dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán také vycházel z příručky Vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer, která slouží jako pomoc při sporných případech, kdy nelze spolehlivě posoudit ze snímku, zda obsluha silničního rychloměru dodržela Návod k obsluze. V případě použití postupů uvedených v této pomůcce lze s určitostí zjistit, zda obsluha dodržela správný postup měření v rámci povolené chyby. Žalovaný dále konstatoval, že na snímku z rychloměru je vozidlo žalobce zachyceno tak, že konec vozidla se nachází mezi svislicemi, tedy pozice vozidla ve snímku odpovídá správně provedenému měření rychlosti. Ze snímku je rovněž patrné, že rychloměr zaznamenal rychlost právě vozidla žalobce, neboť je vyznačeno zachycení vozidla na odjezdu, RZ tohoto vozidla je jasně seznatelná, a v neposlední řadě tuto skutečnost doložila i výpověď policisty. Námitky žalobce měl žalovaný za nepodložené a nedůvodné, a proto návrh žalobu zamítnout.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 12. 6. 2017, jímž byl zaznamenán přestupek spáchaný žalobcem, který byl ztotožněn podle občanského průkazu. Přestupek byl policisty definován jako překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 19 km/h (stanovená rychlost v obci 50 km/h), v úseku na silnici I. třídy č. 26 v obci Babylon ve směru jízdy na obec Draženov. Žalobce se do oznámení nevyjádřil a odmítl je podepsat.

V oznámení o přestupku ze dne 3. 7. 2017 bylo místo měření specifikováno tak, že měření bylo prováděno na pevném stanovišti v obci Babylon u hotelu Belveder vedle autobusové zastávky za pravým okrajem komunikace ve směru na obec Draženov silničním rychloměrem Ramer10 C (výrobní číslo 16/0256, číslo snímku 2028). Podle úředního záznamu ze dne 12. 6. 2017 byl žalobce zastaven v prostorách autobusové zastávky před železničním přejezdem Hadrovec ve směru jízdy na obec Draženov. Ve spisu je dále k dispozici (záznam o přestupku) fotografický výstup z rychloměrného měření, ze kterého je zřejmé, že měřeným vozidlem je nákladní vozidlo, jedoucí rychlostí 72 km/h, měřené na odjezdu zachycené zhruba uprostřed snímku, ve vzdálenosti do 30 m, po přiblížení je čitelná registrační značka, přičemž na snímku nejsou patrná žádná další vozidla ani jiné překážky. Na záznamu je k dispozici i GPS lokace měřicího zařízení a registrační značka měřeného vozidla. Ve správním spise je dále založen ověřovací list k radarovému rychloměru Ramer10 C č. 16/0256 ze dne 6. 3. 2017 s platností do 5. 3. 2018, ze kterého plyne, že vlastníkem radaru je Policie ČR. Součástí spisu je též příručka Vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer7CCD*, Ramer7M*, Ramer10, AD9.

5. Při jednání dne 21. 8. 2017, při kterém byl přítomen zmocněnec žalobce, byl vyslechnut svědek policista pprap. R.K.. Dle jeho výpovědi, stáli se služebním vozidlem u bývalého hotelu Belveder v obci Babylon, v blízkosti dvou autobusových zastávek, které jsou naproti sobě. Jednalo se o první autobusovou zastávku ve směru od obce Folmava na obec Draženov. Měření bylo prováděno v obou směrech. V jednu chvíli bylo změřeno nákladní vozidlo s návěsem. Vozidlo dojeli a zastavili na autobusové zastávce před železničním přejezdem Hadrovec. Přestupek s řidičem řešil svědek. Řidič – žalobce - s přestupkem na místě nesouhlasil, neboť se jedná o bodovaný přestupek a chtěl věc postoupit ke správnímu orgánu.
6. Při tomtéž jednání nebyl žalobce osobně přítomen, ale byl zastoupen Ing. J., který k věci uvedl, že byl seznámen s celou spisovou dokumentací, byl též přítomen svědecké výpovědi pprap. R.K.. Proti provedení dokazování neměl zmocněnec žalobce žádné námítky.
7. Dne 31. 8. 2017 došlo správnímu orgánu vyjádření žalobce, v němž uváděl, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze. Zmocněnec žalobce kritizoval kvalitu poskytnuté fotografie z měření, z níž vůbec není vidět měřené vozidlo. Dále namítal nesprávné ustavení měřicího vozidla, což vyvozoval i z výpovědi svědka K. Nakonec navrhl provedení důkazu fotografie z měření a návodu k obsluze.
8. K ústnímu jednání dne 20. 10. 2017 se žalobce ani jeho zmocněnec, i přes řádně doručené předvolání, bez řádné omluvy nedostavili. Bylo tedy jednáno a rozhodnuto v jejich nepřítomnosti. Při tomto jednání správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, zejména pak barevnou fotografií z měření, a pak návodem k obsluze na CD.
9. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 000,- Kč podle § 12 odst. 1 zák. o přestupcích a podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zák. o silničním provozu. Povinnost nahradit náklady řízení byla uložena podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, stanovené § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhl. č. 112/2017 Sb. Součástí výroku je skutečnost, že žalobce je povinen náklady řízení a pokutu uhradit do 30 dnů poštovní poukázkou nebo bezhotovostně nebo na účet MÚ Domažlice.

10. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Správní orgán uvedl, že přestupek je ve spisu řádně zdokumentován, překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci žalobcem, po odečtení odchylky ± 3 km/h, činilo 69 km/h. Správní orgán své závěry opíral zejména o pořízenou fotodokumentaci č. 2028 ze dne 12. 6. 2017. Dále měl správní orgán za prokázané, že rychloměr byl ověřen pro používání měření rychlosti, viz Ověřovací list č 43/17 ze dne 6. 3. 2017 do 5. 3. 2018. Dále správní orgán uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Za účelem posouzení správnosti nastavení měřícího zařízení existuje tzv. kontrolní mřížka. Dle pomůcky pro vyhodnocování měření se správnost nastavení měřícího zařízení posuzuje podle pozice vozidla na snímku. Nachází-li se alespoň malá část vozidla v prostoru paprsku vyznačeného kontrolní mřížkou, odpovídá ustavení měřícího zařízení požadavkům. V daném případě je v radarovém svazku zadní část přívěsu RZ ... o správnosti měření není pochyb. Správní orgán také uvedl, že obec je definována § 2 písm. cc) zákonem o provozu, jako zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravní značkami, kde je zákonem omezena rychlost na 50 km/h. S námitkami žalobce vznesenými během správního řízení se správní orgán obsáhle vypořádal na straně 9-10 prvoinstančního rozhodnutí. Při ukládání sankce správní orgán vycházel ze závažnosti přestupku a držel se zákonných ustanovení. Správní orgán zohlednil přitěžující i polehčující okolnosti, které jmenoval a hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti. Na závěr správní orgán přihlédl i ke skutečnosti, že dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kterým byl zrušen dosavadní zákon o přestupcích. Správní orgán vzal v úvahu, že s nabytím účinnosti nového přestupkového zákona došlo k dílčí novelizaci zákona o provozu, nicméně došel k závěru, že na výměru sankce v daném případě to nemá žádný vliv. Ke změně sankce ani druhu trestu nedošlo stejně tak znění porušeného ustanovení ani skutkové podstaty přestupku. Protože v případě žalobce bylo řízení zahájeno po nabytí účinnosti nového zákona, aplikoval správní orgán procesní normy nové právní úpravy (zákon č. 250/2019 Sb.) a při určení druhu a výměry sankce postupoval správní orgán v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 tohoto zákona, přičemž dospěl k závěru, že nová právní úprava není pro obviněného příznivější, když výše a druhy sankcí zůstaly beze změn.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které přes výzvu, která mu byla doručena 5. 1. 2018, nedoplnil o žádné odvolací důvody. Žalovaný konstatoval, že neshledal veřejný zájem na přezkoumání věcné správnosti rozhodnutí. V rámci přestupku se žalovaný zabýval dodržením ustanovení § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Je z něho zřejmé, jaké podklady správní orgán shromáždil, jak zhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu a zhodnotil soulad prvoinstančního rozhodnutí s novou právní úpravou, přičemž neshledal, že by se změna právní úpravy dotkla porušeného ustanovení či výše sankce nebo jejího druhu.
12. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
13. Soud v dané věci musí předně poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v

rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud konstatuje, že pokud se odvolací správní orgán za situace, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec odůvodněno, rozhodl přezkoumávat toto rozhodnutí i z hlediska věcného, pak tak činil nad rámec své přezkumné povinnosti.

14. Soud v dané věci dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek a v něm platí zásada koncentrace. Soud poukazuje především na skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodněno nebylo, přestože byl žalobce k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.
15. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet námitek proti pochybení správního orgánu, avšak žalobce vznesl ve správním řízení pouze některá v žalobě tvrzená pochybení. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 – 60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.
16. K námitkám žalobce týkajícím se uložených sankcí soud konstatuje, že výše uložených sankcí je přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná, správním orgánem byly vzaty v úvahu přitěžující a polehčující okolnosti a bylo uvedeno, jak byly tyto hodnoceny, zda ve prospěch či neprospěch žalobce. Soud považuje uložení sankce za přiměřené danému případu. Soud dále konstatuje, že v řízení před orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení neshledal žádné průtahy, jež by měly mít vliv na výši uložené sankce, jak žalobce v žalobě namítal. Dle názoru soudu je lichá i námitka žalobce, že správní orgán měl při výměře pokuty zohlednit uloženou povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a zápis dvou bodů do evidenční karty řidiče. Správní orgán dle názoru soudu v této věci nikterak nepochybil, neboť uložení povinnosti úhrady nákladů řízení nelze k výši sankce přičítat, neboť se jedná o dvě různé povinnosti. Rovněž nelze při výměře pokuty zohledňovat zapsání bodů do EKŘ, jelikož se jedná o dva různé instituty existující vedle sebe. Zápis bodů není správním trestem, ale jakýmsi následkem za spáchání přestupku, jenž je pro svou společenskou škodlivost zařazen do bodového hodnocení, a jsou za něj ukládány body podle přílohy č. 1 k zákonu o provozu.
17. Dle názoru soudu je výše uložených sankcí přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná, bylo uvedeno, co je přitěžující (překročení rychlosti vysokou měrou s nákladní soupravou, v blízkosti autobusových zastávek, kde lze předpokládat vyšší frekvenci účastníků silničního provozu), a co je polehčující okolnost (jednáním nedošlo ke zranění osob ani k hmotným škodám, žádný záznam v evidenční kartě řidiče za poslední 3 roky) a na základě toho správní orgán uložil pokutu vprostřed rozmezí zákonné sazby, tudíž nelze hovořit o žádném excesu správního orgánu. Správní orgán se zabýval tím, zda by pro výměru sankce nebylo pro žalobce příznivější použití zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. 7. 2017, a dospěl k závěru, že tímto zákonem nedošlo ke změně výše sankce ani druhu trestu. Stejně tak se změny nedotkly znění porušeného ustanovení ani skutkové podstaty přestupku. Žalovaný se námitkou, že mělo být užito příznivější úpravy zákona č. 250/2016, zabýval v napadeném rozhodnutí a

neshledal pochybení správního orgánu I. stupně. Soud se ztotožňuje se závěry obou správních orgánů, když shledal, že při posouzení věci bylo přihlédnuto k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem a zákon č. 250/2016 nijak neovlivnil skutkovou podstatu přestupku, druh a výši sankce, jež se za něj ukládá.

18. K námitce žalobce, že se správní orgán vůbec nezabýval povahou daného úseku a adekvátností limitu 50 km/h soud uvádí, že není v dané věci rozhodné, jak se předmětný silniční úsek žalobci jevil. Žalobce měl povinnost, danou zákonem a dopravním značením, dodržovat a respektovat stanovenou rychlost v obci a jeho námitky ohledně nepřiměřenosti nejvyšší možné povolené rychlosti v daném úseku jsou tak zcela irrelevantní, neboť žalobci toto posuzovat nepřisluší. K návrhu žalobce na zpracování znaleckého posudku znalcem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit v tomto úseku, soud uvádí, že při jednání správního orgánu I. stupně či v odvolacím řízení byl žalobce v tomto směru zcela nečinný a soud provedení takového důkazu považuje za nadbytečné a ve své podstatě pro rozhodnutí v dané věci jako nepodstatné, neboť jeho provedení nemůže ovlivnit závěr o spáchání přestupku.
19. Výrok prvostupňového orgánu soud neshledal vadným. Soud musí souhlasit s žalovaným, že v daném případě se nejednalo o změnu předmětu řízení, ale o ještě preciznější konkretizaci již velmi přesně určeného místa spáchání přestupku. Z prvotního určení místa spáchání přestupku v oznámení o přestupku bylo dostatečně zřejmé, ve kterém místě byl přestupek spáchán (v obci Babylon u hotelu Belveder vedle autobusové zastávky, ve směru na obec Draženov). Konkretizací ve výroku prvostupňového rozhodnutí nedošlo ke změně předmětu řízení, protože v daném úseku je ve směru na obec Draženov, v blízkosti bývalého hotelu Belveder pouze jedna autobusová zastávka. Proto nebylo třeba tuto autobusovou zastávku blíže určovat. Navíc žalobce měl možnost se k této konkretizaci vyjádřit, při výslechu svědka K., který místo přestupku takto definoval, nicméně zmocněnec žalobce toto nijak nerozporoval.
20. Je-li ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že platbu je povinen žalobce zaplatit poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, neznamená to, že by žalobce nemohl provést platbu i jiným zákonem předvídaným způsobem (např. hotově na pokladně úřadu). Neuvedení všech zákonných možností platby nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.
21. Pokud jde o námitky, které směřovaly proti měření rychlosti, soud má za to, že se s nimi dostatečně podrobně, logicky a správným způsobem vypořádal správní orgán I. stupně a v řízení odvolacím nebyly žádné námitky tohoto typu vznášeny. Proto se jeví opětovné vznesení skutkových námitek v žalobě, i s jejich rozšířením o dosud neuváděné skutkové okolnosti, zcela účelovým s cílem dosáhnout zrušení rozhodnutí a zániku odpovědnosti za přestupek.
22. Ustanovením § 79a silničního zákona je stanoven účel měření rychlosti vozidel, když „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.“ Z ustanovení § 79 silničního zákona je pak ex lege stanovena pravomoc policistů PČR k zastavování vozidel, tudíž je zřejmé, že účelem prováděného měření bylo zajistit dodržování pravidel silničního provozu, mj. zvýšit bezpečnost provozu na pozemní komunikaci. Námitku žalobce, že měření bylo provedeno skrytým způsobem, postupem *ultra vires*, shledává zdejší soud neopodstatněnou. S ohledem na výše citovaná ustanovení a jejich systematický a teleologický výklad, shledal zdejší soud postup správních orgánů správným. Skutečnost, že postup při měření rychlosti

není upraven přímo zákonem nelze považovat za exces či postup ultra vires. Zdejší soud uvádí, že Policii ČR nic nebrání, aby v mezích zákona podrobněji upravila interním předpisem průběh kontrol (§124 odst. 8 silničního zákona). Jelikož žádný zákon ani jiný právní předpis neupravuje postup měření rychlosti vozidel, může toto být realizováno z označeného i z neoznačeného vozidla, tím pádem nelze takový postup považovat za nesouladný se zákonem a výstup z rychloměru lze použít jako důkazní prostředek.

23. Nelze přisvědčit ani další námitce žalobce, že k většímu preventivnímu efektu a naplnění účelu měření by došlo, bylo-li by měření prováděno viditelně, neboť každý řidič by zpomalil, kdyby viděl měřící policejní vozidlo. K tomuto soud uvádí, že každý řidič je povinen dodržovat své zákonem dané povinnosti bez ohledu na skutečnost, zda je v danou chvíli kontrolován či nikoliv. V daném případě byl i žalobce povinen dodržet nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h, ať už byl měřen nebo ne. Správní orgány se dostatečně zabývaly naplněním zákonného účelu a došly k závěru, že byl splněn, protože v daném úseku policisté kontrolovali dodržování/ porušování nejvyšší povolené rychlosti, tedy bezpečnost provozu.
24. K tvrzení žalobce, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem, byl v případě použitého rychloměru též subjekt, RAMET a.s., soud uvádí, že z ustanovení § 14 s.ř. nevyplývá, že by RAMET a.s. byl účastníkem či pracovníkem správního orgánu, který věc projednával a rozhodoval, tedy v daném případě není žalobcem vznesená námitka podjatosti namístě.
25. Soud neakceptoval ani žalobní námitku, podle níž došlo k porušení Návodu k obsluze tím, že policisté neověřili rovnoběžnost ustavení měřícího vozidla s vozovkou. S tímto tvrzením žalobce se dostatečně podrobně a logicky vypořádaly oba správní orgány, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění jejich správních rozhodnutí, s nimiž se soud ztotožňuje. O správnosti provedeného měření v daném případě nevznikly žádné důvodné pochybnosti, neboť fotografie zachycuje změřené vozidlo ve standardní poloze, zhruba uprostřed snímku, s čitelnou značkou v rámci pomocné mřížky. Tato fotografie s kontrolní mřížkou byla provedena jako důkaz při ústním jednání dne 20. 10. 2017, ke kterému se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil. Podrobnější informace o měření jsou čitelné v tabulce pod fotografií z měření. Další důkaz podporující závěr o bezchybném měření představuje ověřovací list rychloměru, který potvrzuje, že v době spáchání přestupku bylo měřící zařízení ověřeno ČMI pro měření rychlosti vozidel na území ČR. Soud shledal nadbytečným provádět vyšetřovací pokus či znalecký posudek za účelem zjištění, zda došlo k nesprávnému měření v důsledku nedodržení rovnoběžného ustavení měřícího vozidla. Správnost měření v daném případě byla zjištěna pomocí kontrolní mřížky, která byla přiložena k výstupu z měření a výsledek byl vyhodnocen podle příručky Vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10, AD9, tím bylo zjištěno, že obsluha dodržela správný postup měření v rámci povolené chyby. Závazné totiž je, zda měřené vozidlo na odjezdu vyjíždí ze svazku a konec vozidla je v prostoru mezi svislicemi. V případě měření žalobce se na fotografii nenacházejí žádné překážky a pozice vozidla žalobce v rámci povolené chyby v souladu s příručkou. Měření tedy dle náhledu soudu proběhlo správně a v souladu s Návodem k obsluze.
26. K námitce žalobce ohledně jeho zavinění soud uvádí, že z Oznámení o přestupku jasně vyplývá, že bylo měřeno v obci s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h. Správní orgán I. stupně se tímto dostatečně zabýval na straně 8 prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce se měl řídit dopravním značením oznamujícím začátek obce a dodržovat dopravní povinnosti

s tím spojené, bez ohledu na to, zda si myslí, že se v daném úseku jedná či nejedná o typickou obec. K otázce, zda žalobce měl a mohl vědět, že se nachází v obci, soud konstatuje, že žalobce jako řidič je povinen plně věnovat pozornost řízení a dopravnímu značení, tedy měl a mohl vědět, že se nachází v obci.

27. Pokud jde o námitku směřující proti zveřejňování osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, tato námitka se zdejšího soudu netýká, a proto se jí zabývat nemůže.
28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. června 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně